

Підсвідомість

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Понад похмуре, чорномуре бердо
підносив замок кам'яний свій жест.
В нім сивий мешкав цар, мов срібний жезл;
в льохах тримав рабів своїх він твердо.

Навколо замка вирости крокос,
повій з-під листя вії глядів на жердь.
Щораз то більш впадало в погріб жертв,
неначе б хто косив тяжкі покоси.

Враз лютий бунт затряс тюрми кублом.
Геть! З льоту творять інший світ в надії.
Побачив цар ті тереми новії
та став тоді своїх рабів рабом.

Цей цар — це я, палац — душа моя,
бунт — сон, раби — мої померлі мрії.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/pidsvidomist